

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Dig, dig, min HErre, vil jeg prise

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Dig, dig, min HErre, vil jeg prise", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 23*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid59666/facsimile.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

6. Det er et lifligt ord,
 At os af JESU livet
 Paa haard udstanden nød,
 Som gjør vor kjød og blod sin død,
 I evighed skal vorde givet,
 Vi skulle legemlig opstaae,
 Og ham, som vores død har hevnet,
 At salans vold er derved revnet,
 Med evig herlighed i syne faae,
 Det er et lifligt ord.

7. Det er et lifligt ord,
 Som dertil os skal gavne,
 At vi vor Gøet, som
 Os arme folk til irelse kom,
 I troen hiertelig kand favne,
 At feyde nu er endt,
 Nu kand os intet skade,
 GUDs fred os satan sely maa lade,
 Som JESUS os saa dyre har fortient,
 Det er et lifligt ord.

2. Om Bønnen.

Nr. 135.

Dig dig, min HERre, vil jeg prise,
 Thi hvor er dog en GUD som du saa sød,
 Dig vil jeg al min konst bevise,
 Men hielp mig selv, at finde til dit skiød,

Nr. 135. 33-7.

6, 2-5: Meningen er: at evigledalivet efter den hårde nød, som medfører døden for legemet, skal blive givet os af Jesus. — 6, 3: *paa*] oven på, efter. — 6, 4: *glør*] volder. — 6, 7: *ham*] Jesus; han har hevnet vores død ved at overvinde Satan. — 6, 8: *af*] så at; *poid*] fæstelsesvold; *revnet*] jir. nr. 219, 6, 9-10. — 7, 2: *dertil* ... *gavne*] hjælpe til. — 7, 3: *Gøet*] hebr.: forløser, om Jesus. — 7, 8: *lade*] beholde. — 7, 9: *dyre*] dyrt.
 Nr. 135. Oversættelse. Dir, dir, Jehovahl will ich singen, B. Crasselius, Schr. s. 783. — 1, 3: *min konst*] min sangkunst, orig.: dir will ich melne lieder bringent; *bevise*] yde, jir. udtryk som at bevise ære, bevise en tjeneste.

Da strax din indvold i dig lyder,
Dit herte vender du til mig saa mildt,
Og lader mig dit blide ansigt see
Med den forsikring: hvad jeg vil, skal skee.

283 6. Hvad mig da selv din aand indgiver,
Det kand ey være mod dit faders sind,
Men vist bønhørt og trøstet bliver,
Naar jeg i JEsu navn gaar til dig ind,
Jeg, som ved ham din arving bleven er,
Og derfor vist nok faar hvad jeg begier.

7. Vel mig, som den forsikring haver,
Som gjør mit gandske sind og herte glad,
Jeg veed, at alle gode gaver,
Som jeg af GUD forlange vil, og hvad
Jeg kand i denne verden trænge til,
Det, og langt mere, hand mig give vil.

8. Vel mig, i JEsu navn jeg beder,
I hvilken alting ja og amen er,
Som ved sin forbøn mig bereder
En aaben vey til alt, hvad jeg begier,
Vel mig! jeg aldrig nok kund raube ud,
Hvad du est mig en sød og liflig GUD.

5, 6: med] men J³ s. trykfejl. 7, 3: som gjør mit gandske sind og herte glad] det
gør mig vel i sind og herte glad J²⁻⁷. 8, 5: est] er J²⁻⁷.

5, 3: indvold] indre, herte; lader] giver lyd, klunger. — 5, 6: Mt. 15, 28; jeg] den
bedende. — 6, 1-2: Rom. 8, 27. — 6, 2: faders sind] fadersind. — 6, 3: vist] sikkert,
utvivlsomt. Arlaud meent, at subjektet til *bønhørt og trøstet bliver* er *hvad mig
din aand indgiver*, 1. 1; han henfører sig på, at originalen har: *was mich dein Geist
selbst bitten lehret, das ... wird gewisz von dir erhört*. Men den danske tekst
har læst en skikkelse, som ikke passer til denne forståelse. Her hedder det nemlig
ikke blot *bønhørt*, men også *trøstet*, hvad der forudsætter en person som subjekt,
og i 1. 4 fortsættes det med *jeg*, medens originalen har: *weil es im nahmen deines
Sohns geschicht*. Det sandsynligste er derfor, at subjektet til *bønhørt og trøstet
bliver* er et undertorsket *jeg*, en forestelse, som man møder oftere hos Brorson,
f. eks. nr. 31, 8, 3; 129, 7, 4; 148, 4, 7. — 6, 4: Joh. 16, 24. — 6, 6: *vi*] sikkert
nok. — 7, 1: *forsikring*] forvisning. — 7, 6: Ef. 3, 20. — 8, 2: *hvilken*] hvem, nemlig
Jesús, 1. 1; i ham er *alting ja og amen* s: alt hos ham er til at stole på, 2. Kor.
1, 19-20. — 8, 3: *Jesu forbøn*, Rom. 8, 34.